

τός μου ἐπιδοριμῶν πολλῶν ἑκατοντάδων ψευδῶν, αἵτινες ἐλγίζοντο τὰ κλινωσκεπάσματα ἐνὸς ἀγγελιαφόρου. ὅστις, κατακλιθεὶς πρὸ ἐμοῦ, μετεχειρίσθη τὰ ἰδικά μου κλινωσκεπάσματα ἅτινα ἦσαν καθαρὰ, ἀντὶ τῶν ἰδικῶν του, ἅτινα ἦσαν κατὰ μεστα ἐκ τῶν ἀνυποφόρων τούτων ζωφίων καὶ τὰ ὅποια ἐν ἀγνοίᾳ μετεχειρίσθη ἐγὼ, ἀλλ' ὅταν ἠγνόησα τὸ πρᾶγμα ἦτο πλέον ἀργά! ἤμην φθειρόπληστος! Ἐνεκα λοιπὸν τούτου δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ καὶ διὰ νὰ περάσω τὴν ὥραν εὐχερέστερην ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην καὶ κουλουριασμένον ἐντὸς τοῦ μανδύου μου ἐκάθησε ἐπὶ τινος καθίσματος πλησίον τοῦ φυλάσσοντος τὰ ταμεῖον καὶ τὴν σημαίαν τοῦ Συντάγματος σκοποῦ, ἐπειδὴ δὲ ἦτο σκότος πυκνόν, τὸ μόνον φωτεινὸν μέρος εἰς ὃ ἐστάθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου ἦτο τὸ οἶκημα τοῦ τουρκικοῦ προξενείου. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἠθέλησα νὰ δώσω προσοχὴν μεγάλην εἰς τὰ ἔνδον τῶν ὕλων τῶν παρθύρων τοῦ τουρκικοῦ προξενείου ποικιλόχροα φῶτα, ἀλλ' ὅταν εἶδον αὐτὰ μετατοπιζόμενα καὶ ἀντικαθιστάμενα τὰ ἐρυθρὰ, διὰ κυανῶν καὶ ταῦτα διὰ κιτρινῶν καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἐπείσθη ὅτι ὁ τούρκος πρόξενος συνεννοεῖτο συνθηματικῶς μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀράχθου τουρκικῶν δυνάμεων, αἵτινες ἐγρύπουν καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, φοβούμεναι νικτηρινὴν ἐπίθεσιν μας, ἣν βεβαίως θὰ ἠδύναντο ἀποτελεσματικῶς ν' ἀποκρούσωσι χάρις εἰς τὰ κανδήλια τοῦ Προξενείου. Ἐμείνα, λοιπὸν ἐπὶ δύο τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας θεώμενος τὴν διὰ τῶν κανδηλίων τηλεγραφικὴν συγκοινωνίαν τοῦ τουρκικοῦ Προξενείου μετὰ τῶν τουρκικῶν δυνάμεων, μεχριστότου πλέον, μὴ ἔχοντας τοῦ Προξενίου ν' ἀναγγείλῃ ἄλλο τι, ἐσθυσαν τὰ κανδήλια καὶ ἐσκοτίσθησαν τὰ παράθυρα, μεθ' ὃ εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνα ἐνθα ἐκοιμᾶτο ἅπαν τὸ κατώτερον προσωπικὸν τοῦ Φρουραρχείου καὶ τοῦ Συντάγματος, συνιστάμενον ἐκ δέκα ὑπαξιωματικῶν γραφείων καὶ τεσσάρων στρατιωτῶν ἀγγελιοφόρων καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην καὶ πάλιν νὰ κοιμηθῶ, ἐξύπνησα συνάδελφόν μου πινά, τὸ μὲν ἵνα τῷ ἀναγγείλω τὰ κανδήλια τοῦ τουρκικοῦ προξενείου, τὸ δὲ ἵνα εὐρὼ συντροφιᾶν, ἀλλ' οὗτος, περισσότερον ἐνδιαφερόμενος περὶ τῆς σωματικῆς του ἀναπαύσεως ἢ περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ τούρκου προξένου, μοὶ ἀπήντησεν εἰς ἀρχαίαν φράσιν:

— Ἐς αὐριοντάσπουδαῖα! καὶ ἐσκεπάσθη καλῆτερον.

Βλέπων πλέον ὅτι δὲν ἦτον ἄλλος τρόπος νὰ περάσω τὴν νύκτα ἢ νὰ κατακλιθῶ, εἰσῆλθον εἰς εἰς τὴν φθειροβρηθῇ στρωμνὴν μου καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐσφίλιωσα καλῶς τὰ χεῖλη ἐκ φόβου μὴ τι τῶν κατηραμένων τούτων ζωφίων εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ στόματός μου.

Τὴν ἐπαύριον ἀνέφεραν ἀρμολίως τὰ περὶ τῶν κανδηλίων τοῦ τουρκικοῦ προξενείου, ἀλλ' οὐδὲν ἐνηργήθη φαίνεται, διότι ὁ τούρκος πρόξενος καθ' ἐσπέραν ἐξηκολούθει θέτων εἰς ἐνέργειαν τὰ κανδήλια του! Ἄς εἴχομεν καὶ ἡμεῖς ἓνα πρόξενον σὰν τὸν Μαχμούτ-εφένδην!

Χ. Χρηστοβάσιλης.

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΥΦΛΩΝ

Ὁ κ. Ἐδγαρ Γκουῖλμῶ, καθηγητὴς τῆς ἱστορίας ἐν τῇ Ἐθνικῇ Σχολῇ τῶν Νεαρῶν Τυφλῶν ἐν Παρίσις, ἐξέδωκε πρὸ τινος ἐνδιαφέροντος πραγματείαν ἐπιγραφομένην «Ἱστορίαν τοῦ τυφλοῦ.» Ἐν τῇ βιβλίῳ τούτῳ ὁ τυγγραφεὺς ἀφ' οὗ διηγηθῇ τὰς διαφορὰς περιπετείας τῆς ζωῆς τοῦ Βαλεντίνου Haüy, τοῦ μεγάλου τούτου καὶ μετρίοφρονος φιλανθρωποῦ, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἀτυχεῖς ἐστερημένοι δράσεως ὀφείλουσι, τρόπον τινά, νέαν ζωὴν, ἀπαριθμεῖ τὰ ὑφιστάμενα ἤδη πρὸς διδασκαλίαν τῶν τυφλῶν ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφλῶν ἐν Εὐρώπῃ ἀνέρχεται ἤδη εἰς 30,000. Εἰς τινὰς χώρας, ὡς π.χ. ἐν Σουδάν, περιέρχονται κατὰ ὁμίλους πολυαριθμοὺς. Ἐν Ἀλγερίᾳ ἀριθμοῦνται 1336 παιδία καὶ 5,330 ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι τυφλοί. Καὶ δυστυχῶς, ἡ Ἀλγερία δὲν ἔχει οὔτε σχολὴν οὔτε ἐργαστάσιον διὰ τοὺς ἀτυχεῖς τούτους. Ἡ Γαλλία, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν, ἔχει 32.056 τυφλοὺς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὧν 2548 κάτω τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων οἱ 830 (450 ἄρρενες καὶ 380 θήλειαι), λαμβάνουσιν ἐκπαίδευσιν εἰς εἰκοσιτρία σχολεῖα, ὧν τὰ πέντε δι' ἄρρενα, τὰ ἑπτὰ διὰ θήλεια καὶ τὰ ἑνδεκα μικτά. Τὰ Σχολεῖα ταῦτα συντηροῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ὑπὸ τῶν Δήμων. Οἱ Παρίσιοι ἔχουσι τέσσαρας τοιαύτας σχολὰς: 1ον Τὸ Ἐθνικὸν Διδασκαλεῖον τῶν Νεαρῶν Τυφλῶν, ἰδρυθὲν πρὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν. 2ον Τὴν Σχολὴν Μπάϊλ, ἰδρυθεῖσαν τῷ 1883. 3ον Τὸ κατὰ στήμα τῶν τυφλῶν τοῦ Ἀγίου Παύλου, ἰδρυθὲν τῷ 1852, καὶ 4ον Τὸ κατὰ στήμα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἰδρυθὲν τῷ 1875. Τὸ μέγα διδασκαλεῖον τῶν Τυφλῶν τῶν Παρισίων, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον διὰ τὰ ἄλλα, ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν. Ἀπὸ τοῦ 1843 κατέχει λαμπρὰν οἰκοδομὴν ἐν τῇ Λεωφόρῳ τῶν Ἀπομάχων. Περιλαμβάνει πλέον τῶν 150 ἄρρένων καὶ 80 κορασίων. Μεταξὺ τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ οἱ 29 εἶνε τύφλοι, ὧν 10 γυναῖκες. Ἡ μουσικὴ ἰδίᾳ διδάσκεται ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ. Οἱ πλεῖστοι τῶν καθηγητῶν εἶνε διακεκριμένοι μουσικοί. Δίδονται δὲ καὶ συχναὶ συναυλῖαι, λίαν συχνάζόμεναι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Πολλοὶ τῶν μαθητῶν εἶνε ἀξιοσύστατοι χορδισταὶ κλειδοκυμβάλων, καὶ κερδαίνουσιν ἐντίμως τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου. Ἡ Σχολὴ ἔχει ὡς ἐξάρτημα καὶ ἐν τυπογραφείῳ, τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ 1852 ἐξετύπωσε περὶ τὰς 58,000 τόμων. Τὸ βιβλιοδετεῖον ἐπίσης ἀποτελεῖ ἐξάρτημα τῆς Σχολῆς, καὶ ἐν τῇ τέχνῃ ταύτῃ διακρίνονται οἱ τυφλοί.

Εἴμεθα λοιπὸν μακρὰν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ δυστυχεῖς στερούμενοι δράσεως ἐγκατελείποντο ἐκτὸς τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἔχει δὲ πλη-

ρεστάτον δίκαιον ὁ κ. Ἐδγάρδος Γκουϊλμώ, κατατάσσων τὸν Βαλεντίνον Haug καὶ τοὺς βαδίσαντας ἐπὶ τὰ ἔγνη του, μεταξὺ τῶν μεγάλων εὐσεβεσίων τῆς ἀνθρωπότητος.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Συνέντευξις φιλικῆς μεθ' ἐνὸς βαλκανιστοῦ.
—Προσκληθὼς τοῦ βαλκανιστοῦ καὶ αἱ διακριτικαὶ αὐτοῦ ἐργασίαι του. — Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παράστασις τοῦ μελοδραματός (Μαρκου Βότοαρη). — Θὰ τοὺς γράψω νὰ ἔλθουν!

Γαλλικὴ τις ἐφημερίδα γράφει νόστιμον ἄρθρον περὶ τῆς ἐν φυλακῇ συνεντεύξεως ἐνὸς φιλικῆς μετὰ τινος βαλκανιστοῦ καταδικασμένου εἰς ἐνὸς ἔτους ἐρικτινῆ. Ὁ ἡμέτερος βαλκανιστὸς εἶνε ὥρατος εἰκοσικής καὶ κομψοτάτου ἐξωτερικοῦ νεανίας, κάλλιστα ἐκφραζόμενος καὶ συνάμα κάτοχος φιλολογικῶν γνώσεων. Δὲν μετνοεῖ ποτὶς διὰ τὰς πράξεις του ἐξ ἐναντίας εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὴν ἰδιοφυίαν του, τὸ μόνον δὲ θλίβον αὐτὸν εἶνε ὅτι συνελήφθη, καὶ μεγάλως ἀπορεῖ πῶς τὸσον ἀδέξιος ἐφάνη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Αἰσθάνεται ἀκαταμάχητον ἀηδίαν πρὸς τοὺς δολοφόνους καὶ βαθεῖαν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς φονευόντας κλέπτας καὶ λοιποὺς νυκτοκλέπτας. «Μάλιστα, κύριε, ἔλεγε πρὸς τὸν φιλικῆς μετὰ τοῦ ἐπισκέπτου του, ὅλοι ἐν τῷ κόσμῳ πῆχον νὰ ᾔνοι κλέπται ἢ δολοφόνοι; ἀλλ' ὁ βαλκανιστὸς εἶνε εἰς καλλιτέχνης.» Καὶ ἤρξατο τότε δι' ἐκτενοῦς καὶ γλαφυροῦ λογιζρίου ἐκθειάζων τὸ ἐπαγγεῖμα του ὅπερ ἀπεκάλει σπάνιον δῶρον τῆς φύσεως.

Τὸ τέλος ὅμως εἶνε πολὺ νοστιμώτερον τῆς ἀρχῆς. Ἐν ᾧ ὁ φιλικῆς μετὰ τοῦ ἡτορμάζεται ν' ἀπέλθῃ, ἐκείνος τὸν ἀνακαλεῖ ὅπισω. «Ἐλθμονήσατε, κύριε, πῶ λέγει, τὸ ὠρολόγιον σας.» Καὶ πρᾶγματι τὸ ὠρολόγιον ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπισκέπτου, ὑπεξαιρεθὲν ἐντέχνως παρὰ τοῦ λωποδύτου. «Θὰ ἤμην, προσέθηκε, πολὺ ἀξιοκατακρή, κλέπτων ἄνθρωπον εὐγενῆ ὡς ὑμεῖς; ἀλλὰ τὸ ἔκρινε διὰ νὰ σὰς δεῖξω τὴν μεγάλην μου ἱκανότητά.»

Ἦρχισε καὶ τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν μελοδράμα, νὰ λαμβάνῃ ζωὴν καὶ ὄχι πλέον νὰ συγκαλῇ τοὺς ζητούντας ἀπλῶς τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ συρρέῃ ἐν αὐτῷ το πλῆθος ὅπως διέλθῃ ὥρας τερπνὰς καὶ εὐαρέστους, ἀπράλλακτα ὅπως καὶ εἰς τοὺς Κρισπίνους καὶ Τροβατόρους. Ἀπίστευτος μάλιστα ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐσχάτως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρασταθέντος Μ α ρ κ ο υ Β ό τ ο ς α ρ η, μελοδράματος τοῦ Ἑλλήνος μουσουργοῦ κ. Καρρέρ ἐφ' ὅλας τὰς ἐσπέρας καθ' αὐτοῦ παρίστατο, τὸ μέγα θέατρον Τ σ ι τ σ ῖ ν ι α ἤτο καταμεσιν πλῆθος καὶ αἱ ἀλεξανδριναὶ ἐφημερίδες γράφουσιν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθουσιάζοντο παρομοίαν ἐν αὐτῷ συρροῇ.

Ὁ Μάρκος Βότοαρης κρίνεται ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἐμπνευσίν του ὡς ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ κ. Καρρέρ, τὸ finale μάλιστα ἐν αὐτῷ τῆς τρίτης πράξεως εἶνε τι ἀνταξίων τοῦ καλαμοῦ τοῦ Βέρδη. Ὁ παριστὼν τὸ ἔργον τοῦτο θιάσος ἀπῆλθεν ἡδὴ εἰς Κιχρον ἵνα δώτῃ καὶ ἐκεῖ 8 πᾶράστασις ἐν τῷ αὐτῷ

βασιλικῷ θεάτρῳ, ἡ δὲ Ἐργολαεῖα τοῦ θεάτρου Ἀλεξανδρείας ζητεῖ διὰ κολλητικῆς πρὸς τὸν κ. Καρρέρ ἐπιστολῆς καὶ ἐτέρως αὐτοῦ συνθέσεις, ἰδίως τὴν Μαρίαν Ἀντωνέτταν κλπ.

Ἐπαρχιώτης ἦλθε νὰ ἐνδιατρίψῃ ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν οἰκίαν φίλου του νεοσύμφου, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων του. Ἐμείνεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, οἱ δὲ φίλοι νεοῦτες αὐτὸν, βλέποντες ὅτι οὐδὲ κἄν λόγον ἔκρινε περὶ ἀναχωρήσεως καὶ θέλοντες νὰ τῷ ὑποδείξωσιν ὅτι καθίστατο φορτικὸς, ἠναγκάσθησαν νὰ τῷ εἴπωσι :

— Δὲν ἐπεθυμήσατε λοιπὸν τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα σας :

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ἐκείνος μελαγχολικῶς, θὰ τοὺς γράψω νὰ ἔλθουν καὶ αὐτοί !

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Μέσα στὰ χιόνια τοῦ Γεννάρη,
μόνη στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιὰ,
ἀνθίζει μὲ περίσσια χάρι
ἡ μυρωμένη μυγδαλιά.

Καὶ στὰ κλαριά της τ' ἀνθισμένα
ποῦ φέρουν τὸν καλὸ καιρὸ,
φέλνουν πουλιὰ εὐτυχισμένα
τραγοῦδι ἀγάπης τρυφερό.

Λευκὴ σὰν κρίνο ποῦ ἀφίνει
γλυκεριὰ ὁλοῦθε μυρουδιά,
ὡτὰν αὐτὸν ἀνθεῖ καὶ σβύνει,
κ' ἔχει τὴν ἰδίαν τὴν καρδιά.

Πρωτὶ, πρωτὶ, ὁροσολουμένη
γέρνει στὸν ἥλιο τὴν κορφή,
καὶ εἶνε μ' αὐτὸν ἐρωτευμένη
καὶ εἶν' ἡ ἀγάπη της κρυφὴ.

Δὲν εἶνε ῥοδωνιά τ' Ἀπρίλη
ποῦ ἡ μυρουδιά της σοῦ μιλεῖ,
κ' ἔχει γι' ἀνθούς κλεμμένα χεῖλη
ποῦ ν' ἐπλασμένα γιὰ φιλή,

Μ' ἀπὸ τὰ μῦρα ποῦ σκορπίζει
μὲς στὸ χειμῶνα, στὸ Βορεῖα,